

Стефан на Керка думаше:  
 – Любе Керко мо, Керке мо,  
 гората се е разлистила,  
 разлистила, още развила,  
 мойто се сърце налива.  
 Не мога, Керке, изтрая,  
 ще изляза в гора зелена,  
 хайдутин, Керке, да стана,  
 на хайдутите войвода.  
 Керка на Стефан думаше:  
 – Караджа Стефан, любе ле,  
 ти като ставаш, отиваш,  
 мене на кого оставяш?  
 – Любе Керке ле, Керке ле,  
 тебе те, Керке, оставям,  
 на мойта майка и твойта.  
 Ако не те гледа и твойта,  
 ни твойта, любе, ни мойта,  
 тогаз се, любе, ожени.  
 Пък аз, любе ле, ще ида,  
 в гора зелена хайдутин,  
 на седемдесет юнака,  
 на седемдесет и седем.